Життя коротке, та безмежна штука

І незглибиме творче ремесло;

Що зразу, бачиться, тобі було

Лиш оп'яніння, забавка, ошука,

Те в необнятий розмір уросло,

Всю душу, мрії всі твої ввіссало,

Всі сили забира і ще говорить: "Мало!"

І перед плодом власної уяви

Стоїш, мов перед божеством яким,

І сушиш кров свою йому для слави,

І своїх нервів сок, свій мозок перед ним

Кладеш замість кадила й страви,

І чуєш сам себе рабом його й підданим,

Та в серці шепче щось: "Ні, буду твоїм паном".

Не вір сим пошептам! Зрадлива та богиня,

Та Муза! Вабить, надить і манить,

Щоб виссать "я" твоє, зробить з тебе начиння

Своїх забагань, дух твій спорожнить.

Не вір мелодії, що з струн її дзвенить:

"Ти будеш майстром, будеш паном тонів,

І серць володарем, і владником мільйонів".

О, не дури себе ти, молодая ліро!

Коли в душі пісень тісниться рій,

Служи богині непохитно, щиро,

Та панувать над нею і не мрій.

Хай спів твій буде запахуще миро

В пиру життя, та сам ти скромно стій

І знай одно — poëta semper tiro. [1]

[1] — Поет завжди учень (лат).